

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/135/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210949
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119210949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Y. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. X, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Advokátska kancelária so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.407,92 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/135/2019-30 zo dňa 03.10.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Tretím výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.407,92 eur s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/81/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, v ktorom bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný v oboch uplatnených nárokoch, keď bolo v jeho prospech rozhodnuté rozsudkom z 11.02.2019, ktorý sa stal právoplatným 28.03.2019. Žalovaný poprel splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 5 posledná veta z. č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013 aj od 10.06.2013 vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu, a to či už v pôvodnom alebo terajšom znení uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi. V prejednávacom prípade zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré

spôsobilo priamu finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške 1407,92 eur. Na odstránenie tohto nepriaznivého stavu musel žalobca absolvovať súdne konanie, v ktorom sa domohol úspešne práva na vrátenie týchto finančných prostriedkov. Z výkladu § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. akcentoval, že súčasné znenie § 3 ods. 5 tohto zákona zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, žeby sa vyžadovala, čo len potenciálna ujma. Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Týmto dal odpoveď na argumentáciu žalovaného, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané až „vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak“. Podľa názoru súdu prvej inštancie dotknuté zákonné ustanovenie žiadnu takúto podmienku nestanovuje a naopak dovršuje sa ním ochrana spotrebiteľa v dodávateľom spôsobenom závadnom spotrebiteľskom vzťahu. Vychádzal z toho, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. K výkladu ust. § 3 ods. 5 citovaného zákona konštatoval, že nie je viazaný doslovným znením zákona a výklad podaný žalovaným nie je správny. Doslovné znenie síce jazykovým výkladom zvädza k tomu, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa musí udiať kumulatívne z dôvodu použitia zlučovacej spojky „a“ ale iba jazykový výklad však k správneému výkladu právnej normy nestačí. K jazykovému výkladu právnej normy upriamil pozornosť na názor Ústavného súdu ČR a NS ČR, a to v rozhodnutiach pod sp. zn. Pl. ÚS/33/97; Pl. ÚS/21/96 a 1133/2007 Sb. NSS, 1940/2009 Sb. NSS, ako aj učebnicu Teorie práva so záverom prvoinštančného súdu, že cieľom zákonodarcu nebolo obmedziť počet prípadov, pri ktorých sa spotrebiteľ môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia, práve naopak a preto je v citovanej právnej norme spojku „a“ potrebné vykladať vo význame „alebo“.

4. V ďalšom konštatoval, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi porušil minimálne nasledujúce zákonné povinnosti. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - Predávajúci nesmie a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

5. Pri neexistencii kritérií pre určovanie výšky finančného zadosťučinenia, tak súd prihliadal najmä na výšku žalovaným pôvodne získaného bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok a za primerané okolnostiam považoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1000 eur.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251; § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorých žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti uvedenému rozsudku, a to proti výroku I., ktorým súd prvej inštancie mu uložil zaplatiť žalobcovi sumu 1.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a proti výroku o trovách konania označených ako III., v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňoval ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Namietal, že napadnutý rozsudok nemá v odôvodnení podklad, pretože z celého odôvodnenia nie je zrejmé, ako súd k sume 1.000 eur dospel a ani ju žiadnym bližším spôsobom nezdôvodnil. Tiež nezdôvodnil, na základe akých skutkových záverov a tiež právnych záverov prihliadal na výšku bezdôvodného obohatenia a ako ju pri rozhodovaní zohľadnil. Napadnutý rozsudok neobsahuje zrozumiteľné a jednoznačné uvedenie dôvodov, na základe ktorých bolo vo veci rozhodnuté. Tvrdil, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, a to v prvom rade pokiaľ ide o základ priznaného nároku. V tejto súvislosti citoval § 220 ods. 2 CSP a poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS/115/03; III. ÚS/107/07 a III. ÚS/311/07, ktoré riešili požiadavku odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Namietal tiež rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia s tvrdením, že priznaná výška nebola odôvodnená žiadnymi závermi vyplývajúcimi z dokazovania. Rozhodnutie je nepreskúmateľné, z akých dokázaných skutočností vychádzal súd prvej inštancie vo vzťahu, ku ktorým posudzoval primeranosť žalovaného nároku. Navrhol preto rozsudok v napadnutom

rozsahu zmeniť tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Rovnako si uplatnil aj trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 29.05.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom konštatuje, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacie námietky žalovaného, že napadnutý rozsudok nemá v odôvodnení podklad, lebo nie je z neho zrejme, ako súd k sume 1.000 eur dospel, ani to bližšie nezdôvodnil a rozhodnutie nie je preskúmateľné čo do základu nároku a nezodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam, preukazujúcich základ priznaného nároku, nie sú nedôvodné. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňuje v súvislosti s konaním Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 29Csp/81/2018, v ktorom bol úspešným žalobcom, keď prvoinštančný súd vyhovel jeho žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.407,92 eur, o ktoré sa žalovaný mal obohatiť v súvislosti s úverovou zmluvou, ktorá bola vyhodnotená ako zmluva neobsahujúca zákonné údaje a obsahujúca neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré súd vo výroku aj ako neprijateľné určil. Na základe takejto zmluvy vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 1.407,92 eur, ktoré bolo žalovaného uložené vydať žalobcovi. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.03.2019. Odvolací súd preto rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že žalovaný v súvislosti s uvedenou úverovou zmluvou sa obohatil na úkor spotrebiteľa- žalobcu a to až vo výške 1.407,92 eur, ktorú súd v uvedenom konaní uložil žalovanému vydať žalobcovi. Takého konanie žalovaného, ktorým so žalobcom uzavrel spotrebiteľskú zmluvu neobsahujúcu zákonné údaje a obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, čím sa obohatil na úkor spotrebiteľa, je nutné považovať za porušenie práva spotrebiteľa, ktorý si ho úspešne uplatnil na súde v konaní 29Csp/81/2018 vo veci vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.407,92 eur a vyslovenia neprijateľnosti konkrétnych zmluvných podmienok. Z uvedeného vypláva, že tvrdenie odvolateľa, že nie je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je správne. Je preto možné z uvedeného rozhodnutia vyvodiť, že práve porušením povinnosti žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy došlo k situácii, že napriek uzavretej zmluve bez zákonných náležitostí a s uvedenými neprijateľnými zmluvnými podmienkami žalovaný požadoval od žalobcu sumu vyššiu, ako mal nárok a to až o 1.407,92 eur.

11. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného

zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie, pretože aj podľa § 3 ods. 5 druhá veta cit. zákona, účinného do 09.06.2013 postačovala iba možnosť vzniku takejto ujmy, čo aktuálne znenie uvedeného ustanovenia ani nevyžaduje. Je preto potrebné vychádzať z toho, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

13. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednávanom prípade si však žalobca sám uplatnil svoje práva úspešnou žalobou proti žalovanému.

14. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z prípadnej ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s tým, že žalovaný sa na úkor žalobcu v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou o úvere bezdôvodne obohatil o sumu 1.407,92 eur, ktorú žalobca požadoval a z ktorej bola súdom prvej inštancie priznaná ako zadosťučinenie suma 1000.- Eur. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemal dôvod vstupovať do tejto jeho úvahy.

15. K výške primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné ešte uviesť, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 1000 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Aj odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca úspešne uplatnil svoju obranu proti dodávateľovi v konaní sp. zn. 29Csp/81/2018 Okresného súdu Prešov. Je pritom potrebné opätovne zdôrazniť, že je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože nie je, podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 cit. zákona požadovaná ani prípadná hrozba ujmy, no pri určení výšky finančného zadosťučinenia je možné vychádzať z hroziacej ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila a v podstate žalobcovi aj vznikla (čo vyplýva z konania OS PO sp. zn. 29 Csp/81/18). Prvoinštančný súd aj takto odôvodnil priznanú výšku zadosťučinenia, ktorú považoval za primeranú. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom - žalovaným je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná aj podľa názoru odvolacieho súdu.

16. Je potrebné, pre úplnosť, odvolacím súdom doplniť, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, na ktoré poukazuje odvolateľ, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v danom zmluvnom vzťahu existovalo porušenie práva alebo povinnosti. Pre priznanie daného nároku pritom je relevantné, či k porušeniu práva alebo povinnosti došlo, ako to už bolo zdôraznené vyššie, čo v konaní bolo zistené. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie a to aj podľa znenia zákona účinného do 09.06.2013, úplne by postačovala už len samotná existencia hrozby vzniku ujmy.

17. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a priznaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

18. Je možné tiež skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe v časti vyhovel. Jeho rozhodnutie

nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06). Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku, týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

19. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

20. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

21. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalobcovi priznaná ich náhrada v rozsahu 100 %. Keďže výška priznanej sumy vyplývala z úvahy súdu, bolo namieste žalobcovi aj s poukazom na čl. 4 CSP priznať nárok na 100 % náhradu trov konania.

22. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov I. a III. ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a nasl. CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol voči v dovolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a to výrokom II., sa v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP stal právoplatným, nakoľko proti nemu nebolo podané odvolanie.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).